

Hildes feest

Marie Lamballe bij Boekerij:

Café Engel-serie
Hildes droom
Hildes beproeving
Hildes geluk
Hildes beloning
Hildes avontuur
Hildes feest

De vrouwen van Atelier Rosen-serie
Het hoedenatelier
Een nieuw seizoen

Marie
LAMBALLE

HILDES
FEEST

Een belangrijke dag.
Een grote verrassing.
Een feest om nooit te vergeten.

Vertaald uit het Duits door Sander Hoving

ISBN 978-90-492-0865-3

ISBN 978-94-023-2755-7 (e-book)

ISBN 978-90-5286-945-2 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Café Engel: Ein unvergessliches Fest*

Vertaling: Sander Hoving

Omslagontwerp en -beeld: Bürosüd

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2025 Bastei Lübbe AG, Keulen

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Internationaal Literatuur Bureau bv, Amsterdam, www.lindakohn.nl

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

De hoofdpersonen en hun onderlinge relatie

1. Hilde Perrier (geb. Koch): Hoofdpersoon, eigenares van Café Engel. Echtgenote van Jean-Jacques Perrier, moeder van Frank en Andi Perrier
2. Jean-Jacques Perrier: Hildes echtgenoot, voormalig wijnbouwer, werkt nu in het café
3. Frank Perrier: zoon van Hilde en Jean-Jacques, werkt als automonteur
4. Andi Perrier: zoon van Hilde en Jean-Jacques, broer van Frank, student in Frankfurt
5. Else Koch: Hildes moeder, voormalig eigenares van het café, woont met haar man Heinz in de woning boven het café
6. Heinz Koch: Hildes vader, eveneens voormalig caféhouder
7. Wilhelm ‘Willi’ Koch: Hildes broer, acteur en vader van Nora en Stefan
8. Karin Koch: Willi’s echtgenote, moeder van Nora en Stefan, actrice met een opkomende carrière in film en televisie
9. Sina Koch: hoogbegaafde dochter van Svetlana en August Koch

Bijfiguren en hun relaties

1. Svetlana Koch: Augusts echtgenote, moeder van Sina, helpt vaak mee in het café
2. Luisa Bogner: Hildes nicht, runt een modewinkel en is getrouwd met Fritz Bogner
3. Fritz Bogner: Luisa’s echtgenoot, musicus en gepassioneerd hobbytuinier
4. Petra Bogner: Luisa’s oudste dochter, muzikaal begaafd, speelt viool

5. Marion Bogner: Luisa's tweede dochter, volgt een opleiding tot kleermaakster
6. Margit Göppel: Andi's verloofde, helpt mee in het café en woont bij Hildes ouders
7. Giuseppe Marcelli: Italiaanse ober in Café Engel
8. Ewald Deuss: banketbakker in het café, getrouwd met Valentina, heeft kinderen
9. Alois Gimpel: correpetitor in het theater, vaste gast in het café
10. Dagmar Kohl: studente en kennis van Andi, toont interesse in hem
11. Laika: Sina's hond en trouwe metgezel

Hilde

Oktober 1968

Zoals altijd wordt Hilde wakker voordat de wekker gaat. Met gesloten ogen tast ze naar de plaaggeest, schakelt de wekfunctie uit en knipt de lamp op het nachtkastje aan. Half zeven. Buiten is het nog aarde-donker, naast haar ligt haar geliefde echtgenoot vredig te sluimeren.

Zachtjes glijdt ze uit bed om hem niet wakker te maken en loopt naar de badkamer. Ze laat Jean-Jacques maar uitslapen, dan heeft hij een beter humeur en werkt hij haar niet op de zenuwen met zijn ironische opmerkingen. Ach, ze begrijpt wel dat het hem oneindig veel moeite heeft gekost om zijn geliefde wijngaard eindelijk op te geven, maar zijn rug kon het gewoon niet meer aan, en hij draaide ook verlies. Eigenlijk mocht hij van geluk spreken dat Micha, na twee wisselvallige jaren als hotelier te hebben gewerkt, uiteindelijk toch bereid was om de wijngaard in Eltville over te nemen. Ze zijn het eens geworden, en al ruim een jaar wijkt haar echtgenoot niet meer van haar zijde in Café Engel, zoals ze altijd al had gewild. Dat hij af en toe wat somber is en naar zijn wijnstokken terugverlangt, moet ze voor lief nemen; er staat tegenover dat hij een echte aanwinst voor het café is, want hij kan goed met de gasten omgaan en zorgt bovendien voor een harmonische samenwerking in de keuken.

Die ochtend voelt Hilde zich niet bepaald in topvorm, waarschijnlijk omdat ze slecht heeft geslapen. Ze is een paar keer wakker geworden omdat ze dacht dat ze geluiden in huis hoorde, en een keer had ze Jean-Jacques daar al voor wakker gemaakt, maar die had haar alleen

lodderig aangekeken en gemompeld: *'Tu es folle, ain? Laisse-moi tranquille!'*

Nee, gek is ze niet. Maar ze wordt wel af en toe bekropen door eigenaardige gevoelens, dan is ze nerveus en kan ze mensen zonder aanleiding voor het hoofd stoten, iets waar ze achteraf vaak spijt van heeft.

'De overgang!' zegt mama. 'Je bent nu midden veertig, dan is dat normaal. Bij mij kwam die laat, pas op mijn vijftigste. Maar ik heb ook een heel jeugdig gestel...'

Mama's opmerkingen kunnen echt je dag verpesten. Hilde besluit zichzelf vanochtend een douche te gunnen om helemaal wakker te worden. De douchecabine is een luxe die pas een paar maanden in de woning voorhanden is. Daarvoor hadden ze zich alleen even in de badkuip afgespoeld, als ze haast hadden, maar natuurlijk werd ondanks het gordijn dan altijd de vloer nat. Hilde had met tegenzin toegegeven aan de smeekbedes van haar zoon Frank en een tijdje gearzeld voordat ze het geheel van doorzichtig plexiglas liet inbouwen, maar nu moet ze toegeven dat een douchecabine echt fantastisch is.

Verkwikt en geurend naar lelies keert ze terug naar de slaapkamer, waar haar echtgenoot zich diep onder het beddengoed heeft begraven en zijn rug naar haar toe keert. In Franks kamer is het schelle gerinkel van de wekker te horen, vervolgens een doffe klap, gevolgd door metaalachtig geratel: Frank heeft de ochtendlijke onruststoker van het nachtkastje geveegd. Hilde schudt haar hoofd, kleedt zich aan en loopt naar de keuken om koffie te zetten en snel een ontbijt voor zichzelf en haar volwassen zoon klaar te maken. Buiten op de Wilhelmstrasse is het spitsuur al begonnen, dat volgens Hilde met het jaar drukker en luider wordt, iets waarvan de gasten aan de tafels voor het café voortdurend last hebben.

Frank neemt een uitgebreide douche. Lieve hemel, hij verbruikt echt enorm veel water. Misschien heeft Jean-Jacques wel gelijk, die jongen zou op zijn minst een klein bedrag voor kost en inwoning aan zijn ouders moeten betalen, tenslotte heeft hij sinds hij voor zijn vakopleidingsexamen is geslaagd een vaste baan bij autobedrijf Pahl en wordt hij goed betaald. Goeie god, hij is al eenentwintig, de tijd vliegt!

‘Geen toast, mama,’ bromt hun zoon, als hij slaperig en met nat haar de keuken in komt sloffen. ‘Ik haal straks sowieso iets bij het stalletje. Nu alleen een kop koffie...’

Hij drinkt al staande en staart intussen neerslachtig uit het raam dat op de binnenplaats uitkijkt. De regen slaat ertegenaan, de ochtendstemering is grijs en het is bewolkt.

‘Ik heb toch zo ellendig geslapen...’ bromt hij. ‘Ik was voortdurend wakker, het leek wel alsof er beneden in het café een feestje aan de gang was!’

Hilde vangt handig de toast op die uit het apparaat springt.

‘Jij ook al?’ vraagt ze verbaasd. ‘Ik heb ook gerommel gehoord, maar ik dacht dat ik het me verbeeldde.’

Frank slaat de laatste rest koffie achterover, zet het kopje terug op het schoteltje en kijkt zijn moeder bezorgd aan.

‘Hé,’ zegt hij. ‘Straks blijkt nog dat ze bij ons hebben ingebroken. Dat kunnen we beter meteen even controleren, mama.’

Ze lacht en zegt dat hij te veel naar misdaadseries op tv heeft gekeken. Toch krijgt ze nu een onbehaaglijk gevoel en ze loopt naar de gang om haar schoenen aan te trekken.

‘Laat mij maar liever voorgaan, mama!’

‘Doe niet zo gek, Frank.’

‘Zekerheid voor alles!’

Goed dan, zij geeft hem zijn zin. Het is prettig om door haar volwassen zoon op die manier ‘beschermd’ te worden. Frank heeft het postuur van zijn vader geërfd; hij heeft een gemiddelde lengte en is krachtig gebouwd, vooral zijn armen en schouders zijn indrukwekkend, omdat hij nog steeds naar bokstraining gaat.

Ze lopen de trap af. Op de eerste verdieping, waar de woning van haar ouders ligt, is het stil. Mama, die vroeger altijd de eerste was, gunt zichzelf intussen haar welverdiende ochtendrust, en papa staat zijn leven lang al laat op. Ook Margit, die in Hildes vroegere kamer woont, is nog niet uit de veren.

Op de trap naar de begane grond, waar de achteringang van het café zich bevindt, vloekt Frank zacht.

‘Verdomme nog aan toe...’

‘Je moet dat soort woorden niet...’

‘Zie je het dan niet, mama? Ze hebben de deur opengebroken!’

‘O god!’

Hilde wordt duizelig, ze moet zich aan de trapleuning vasthouden. Inderdaad, de deur is beschadigd bij het slot, het is duidelijk te zien waar de inbrekers hun breekijzer hebben gebruikt. Dus toch! O, verdorie! Waarom is ze niet gaan kijken, in plaats van zich in bed om te draaien? Ze had herrie moeten maken! De bewoners wekken! De politie bellen...

‘Niet aanraken, mama. Er zitten vast vingerafdrukken op.’

De deur staat op een kier. Frank duwt hem met zijn voet open en loopt langzaam voor haar uit, Hilde volgt hem. Haar hart gaat tekeer. Wat zullen ze aantreffen? Ze hebben toch niet de kostbare taartvitrine...

Voorlopig is er niets verdachts te zien. De stoelen staan nog omgekeerd op de tafeltjes, de taartvitrine is intact... godzijndank! Frank negeert het dure ding, hij loopt recht op de nis in de muur naast de keukendeur af waar de kassa staat.

‘Opengebroken. Dat was te verwachten,’ hoort ze haar zoon grommen. ‘En de lades van de commode ook. Hoe vaak heb ik jullie niet gezegd dat jullie een kluis en een moderne kassa moeten kopen!’

De kassa staat op een commode met lades die kunnen worden afgesloten, waarin Hilde het kasboek en allerlei andere dingen bewaart. Ook een cassette met contant geld dat naar de bank moet worden gebracht zit erin.

‘Lieve help, die kassa is hooguit tien jaar oud, die hebben we eind jaren vijftig aangeschaft! Honderd procent bestand tegen diefstal, zei de verkoper nog.’

Frank slaat zijn ogen ten hemel omdat zijn moeder er destijds blijkbaar in is getuind. Dan wil hij weten hoeveel er in de kassa zat.

‘Alleen het wisselgeld. Ongeveer tweehonderd mark,’ zegt Hilde opgelucht. ‘De opbrengst van het weekend heb ik gistermiddag nog naar de bank gebracht. Poeh... Daar komen we goed weg...’

‘Maar je moet in elk geval de politie bellen,’ dringt Frank aan, die de hoorn al in zijn hand heeft. ‘Gelukkig doet de telefoon het nog. Wat een meevaller. Ze hadden ook het snoer kunnen doorknippen of de aansluiting uit de muur kunnen trekken...’

Hilde is nu kalmer, het was alleen de kassa. En daar zat niet veel in. Maar de deur moet wel gerepareerd worden en ze hebben ook een nieuwe kassa nodig. Maar er is niets gebeurd met de vitrine. Dat is het voornaamste.

‘Politiebureau Friedrichstrasse...’

Hilde moet twee keer haar keel schrapen voordat ze kan praten. De schrik zit er goed in bij haar, erger dan ze had gedacht.

‘Met Hilde Perrier. Ik ben mede-eigenares van Café Engel in de Wilhelmstrasse. Er is vannacht bij ons ingebroken...’

‘Afgelopen nacht? Niets aanraken, mevrouw Perrier. Alles zo laten zoals u het hebt gevonden. Anders zou u sporen kunnen uitwissen. Ik stuur twee inspecteurs naar u toe.’

‘Ja... hartelijk dank...’

Ze hangt op, en opeens komt ze tot het ontstellende besef dat er dure apparaten in de keuken staan. Ontbreekt er iets? De nieuwe ijskast? De vrieskist? Nee, alles staat nog op zijn plek. Ze schaamt zich een beetje voor haar onnozelheid. Hoe zouden de dieven die zware dingen hebben moeten vervoeren?

‘*Qu’ est-ce qui se passe ici?*’ hoort ze haar echtgenoot Jean-Jacques in de eetzaal zeggen. ‘Wat is hier aan de hand? Wie heeft de deur vernield?’

‘Er is ingebroken, papa,’ legt Frank uit. ‘De politie is al gewaarschuwd, ze komen zo. Moet je die zogenaamd inbraakbestendige kassa eens zien...’

Frank komt uit het zaaltje dat ze alleen bij grote feesten en dat soort gelegenheden gebruiken. Hij kijkt even naar Hilde en trekt snel de deur achter zich dicht.

‘Alles in orde daarbinnen?’ wil ze weten.

Frank wisselt een verlegen blik met zijn vader. Hilde begrijpt het al.

‘Ga eens opzij, Frank...’

‘Maak je niet druk, mama. We brengen het allemaal weer in orde.’

Ze werkt zich langs hem heen, en als ze naar binnen kijkt, ontsnapt haar een kreet van schrik.

‘Niet te geloven! O, die gemene, smerige schurken! Waarom hebben ze ons dat aangedaan?’

De vloer ligt bezaaid met tafelkleden, bestek, servetten, kisten, doosjes en allerlei andere dingen, die ze uit de twee kasten en het lange dressoir hebben gerukt.

Blijkbaar hebben de dieven hun ergernis over de magere buit in de kassa afgereageerd, want ze hebben ook alle suikerpotten omgekeerd, en een paar tafelkleden zijn met messen aan flarden gesneden.

‘Hebben ze iets meegenomen?’ vraagt Frank onzeker.

‘Hoe moet ik dat weten met die chaos?’ zegt Hilde kreunend. ‘Ach, de dure tafelkleden! Moet je zien hoe ze tekeer zijn gegaan, die vandalen!’

Ze merkt dat iemand een arm om haar heen slaat en teder haar haar streelt. Het is Jean-Jacques, die ook de zijruimte is binnengekomen en nu woedende verwensingen aan het adres van de *voleurs* roept, terwijl hij Hilde stevig tegen zich aan drukt.

‘Als ik die te pakken had gekregen...’ mompelt hij. ‘Wat een stomelingen. Waarom gooien ze hier alles door elkaar? Waren ze op zoek naar een schat? Goud, zilver, diamanten tussen onze tafelkleden? *Viens, mon chou*. Kijk maar niet, je windt je alleen maar op...’

Normaal gesproken heeft Hilde de broek aan in het café, maar nu is ze dolblij dat Jean-Jacques en hun volwassen zoon haar zo troostrijk en doortastend terzijde staan. Ze wordt erop gewezen dat ze niets mag aanraken voordat de politie is geweest, en ze laat zich door haar twee mannen terug naar de eetzaal duwen.

‘Lieve hemel, wanneer komen ze nou?’ zegt ze. ‘Over een half uur gaan we open. Giuseppe komt ook zo.’

Natuurlijk gaan ze het café vandaag niet sluiten vanwege de inbraak. Dat moest er nog bij komen. En omdat ze de kapotte kassa niet mag aanraken, haalt ze snel wat wisselgeld uit de fooienpot en legt de opbrengst voorlopig in een kartonnen doos. Nood breekt wet!

De heren van de recherche laten op zich wachten, maar in elk geval meldt de slanke, donkerharige ober Giuseppe zich stipt op tijd voor zijn dienst en foetert met Italiaans temperament op de *banditi* die het café hebben overvallen. In de opwindning zwetst hij zelfs over de *Cosa nostra* en bepaalde afdrachten die een café-eigenaar in zijn vaderland moet doen, en hij informeert of *signora* Perrier toch niet liever wil betalen.

‘Anders zij komen terug, *signora*!’

‘Praat geen onzin, Giuseppe!’ foetert ze. ‘We zijn hier in Duitsland, en daar is geen maffia!’

Dan beginnen ze het café voor de ochtendklanten voor te bereiden. Schone tafelkleedjes zijn er vandaag niet, maar de bakker brengt de bestelde broodjes tenminste en Jean-Jacques doet de gisteravond voorbereide croissants in de oven.

Als Hilde de trap oploopt om ook nog wat wisselgeld te halen in de woning, botst ze bijna tegen Margit op.

‘Jezusmina!’ roept het meisje geschrokken en ze doet snel een stap achteruit. ‘Wat is er gebeurd, mevrouw Perrier? Er is toch geen brand?’

Hilde blijft staan. De blonde, knappe Margit Göppel woont al bijna drie jaar in huis en wordt door iedereen beschouwd als Andi’s verloofde. En dat hoewel Andi in Frankfurt rechten studeert en daar een kamer in een studentenhuus heeft gehuurd, zodat de twee elkaar alleen in het weekend zien. Maar het vrolijke, handige meisje is inmiddels onmisbaar in Café Engel; vooral moeder Else en vader Heinz zijn dolenthousiast over haar.

‘Margit, hoor eens,’ zegt Hilde en ze pakt haar hand. ‘Er is iets ergs gebeurd, vannacht hebben ze ingebroken in het café...’

‘Ingebroken? O, lieve god...’ roept Margit geschrokken.

‘Sst!’ zegt Hilde. ‘Niet zo hard. Je weet toch hoe snel mijn ouders zich opwinden. Kun je zo vriendelijk zijn om het ze voorzichtig te laten weten? Denk je dat je dat lukt?’

Margit begrijpt het meteen en knikt opgewonden. ‘Dat krijg ik voor elkaar, mevrouw Perrier. Uw papa slaapt nog, maar mama is al in de badkamer. Zo direct komt ze vragen of ik haar benen wil inzwachten...’

‘Je bent een schat!’ zegt Hilde en ze klopt op Margits hand. Dan loopt ze snel verder de trap op om haar portemonnee om te keren boven de schoenendoos die vandaag als kassa moet dienen. Als ze met de doos onder haar arm het café binnenkomt, zijn de eerste gasten al verschenen en serveert Giuseppe het Engelse ontbijt, dat zich door de extra worstjes, de ham en het roerei van een normaal ontbijt onderscheidt. De eetgewoontes van de gasten zijn de laatste jaren sowieso veranderd; ze houden nog steeds van een stevige maaltijd,

maar het mag best een beetje excentriek zijn. Worstjes met aardappelsalade en hardgekookte eieren zijn uit de mode, maar de Italiaanse salade staat hoog aangeschreven, net als patat, toast met ham en kaas uit de oven en pizza. Ook al zo'n Italiaanse uitvinding: een dunne laag deeg belegd met tomaten, olijven en salami en bestrooid met geraspte kaas. Vooral de jongeren kunnen er geen genoeg van krijgen.

'Zijn ze er al?' vraagt Hilde in de keuken aan haar man, die sla en tomaten wast.

'De recherche?' bromt hij. 'Tot nog toe heeft niemand zich laten zien. Misschien gunnen ze zichzelf een klein *déjeuner* voor het werk...'

Wat ergerlijk! Uitgerekend vandaag zitten er bijzonder veel gasten aan het ontbijt in het café, en dat hoewel het buiten pijpenstelen regent. Nu zullen de politiemensen door de eetzaal kloppen om de kapotte kassa te bezichtigen en horen alle gasten van de inbraak. En daarna zal het nieuwtje zich waarschijnlijk razendsnel door de stad verspreiden.

'Frank staat buiten en zal ze opvangen,' zegt Jean-Jacques, die haar zorgen deelt. 'Zodat ze niet de ingang van het café nemen, maar de zijingang.'

'Frank? Maar die moet toch werken!'

Jean-Jacques haalt zijn schouders op en legt de laatste tomaten in het vergiet.

'Hij heeft Pahl gebeld om te zeggen dat er een dievenbende in zijn ouderlijk huis is binnengedrongen. En dat hij daarom vandaag niet op zijn werk kan komen.'

Dat bevalt Hilde allerminst. Ze merkt al een tijdje dat het Frank bij Auto-Pahl niet bevalt en dat hij steeds vaker op zijn baas foetert. Vrek! Beul! Uitzuiger! Dat zijn nog de meest onschuldige termen die hij gebruikt. Maar ze komt er niet meer aan toe om die waarneming met haar man te delen, want nu komt mama de keuken in. Met een hoogrood gezicht en vol verwijt blijft ze bij de deur staan, haalt diep adem en zegt dan nadrukkelijk in Hildes richting: 'Ik wist het toch!'

'Mama, alsjeblieft. Doe de deur achter je dicht. De gasten hoeven niet alles te horen.'

Mama gehoorzaamt boos. 'Ik zeg al tijden dat het nodig is om een

veiligheidsslot op de deur naar de binnenplaats te laten zetten!’ gaat ze verder. ‘Maar in dit huis luistert niemand naar mij...’

Hilde kent dit soort tirades. Bij alles wat er misgaat, of het nu in de familie is of in het café, beweert mama dat ze het altijd al had geweten. Dan somt ze de verstandige adviezen op die ze jarenlang heeft gegeven en hoe onbeschoft haar waarschuwingen in de wind zijn geslagen. Hoewel Hilde noch Jean-Jacques zich kan herinneren dat mama het ooit over een veiligheidsslot op de achterdeur heeft gehad.

‘Bovendien heb ik de hele nacht wakker gelegen,’ besluit ze haar voordracht. ‘Er was voortdurend gestommel en gerommel beneden in het café en ik vroeg me af waarom er niemand van jullie naar beneden ging om te gaan kijken. Maar mijn dochter heeft haar schoonheidsslaapje nodig en mijn schoonzoon laat Gods water liever over Gods akker lopen!’

Nu heeft ook Jean-Jacques er genoeg van. ‘*Tu as fini maintenant?*’ bromt hij tegen zijn schoonmoeder.

‘Wat zegt hij, Hilde?’ informeert moeder Else wantrouwig.

‘Of je nu klaar bent, mama. Het café zit vol met klanten en de politie zal er ook zo zijn.’

‘De politie? Lieve hemel. Als dat de ronde doet...’

Als op commando steekt Margit haar hoofd om de deur en meldt dat er twee inspecteurs zijn gearriveerd.

‘Ze bekijken de deur, mevrouw Perrier. En dan wil Frank ze naar de zijkamer brengen...’

‘Naar de zijkamer?’ vraagt moeder Else. ‘Waren de inbrekers daar ook? Goeie genade! De dure tafelkleden...’

Hildes zenuwen staan nu gespannen als pianosnaren. ‘Misschien kun je zo vriendelijk zijn om met Margit aan de familietafel te gaan zitten, mama. Giuseppe brengt jullie zoals altijd het ontbijt. Je begrijpt hopelijk dat de gasten zo weinig mogelijk over deze onaangename zaak te weten moeten komen.’

‘Ik krijg geen hap door mijn keel! Maar ik wil wel een fatsoenlijke kop koffie. Niet dat bocht zonder cafeïne!’

Frank is vandaag van onschatbare waarde voor Café Engel. Hij loopt discreet met de inspecteurs naar de vernielde kassa en verdwijnt

daarna met hen de zijkamer in. Als Hilde zich zo onopvallend mogelijk bij hen voegt, constateert ze dat de heren bedaard over haar mooie tafelkleden rondbanjeren om sporen te ontdekken en de kastdeuren bestuiven met een wit poeder dat waarschijnlijk vlekken zal achterlaten. Daarna wordt ze ondervraagd. Op welk tijdstip heeft ze 's nachts geluiden gehoord? Waar? Wat voor geluiden? Hoelang? Wanneer hebben ze de inbraak opgemerkt? Zat de deur op slot? Hoeveel contant geld zat er in de kassa?

‘Verdenkt u iemand? De dieven wisten blijkbaar de weg. Waren het misschien klanten van het café?’

‘Geen sprake van! Onze gasten zijn allemaal fatsoenlijke mensen, inspecteur!’

‘We hebben een lijst nodig van alle zaken die zijn gestolen, mevrouw Perrier.’

‘Natuurlijk... Denkt u dat u die lieden te pakken krijgt?’

‘Vast en zeker. Komt u naar het politiebureau als u nog iets te binnen schiet wat belangrijk zou kunnen zijn. Wij zullen de zaak verder onderzoeken.’

Met die woorden nemen de rechercheurs afscheid, pakken hun koffers en verlaten de zaak. Hilde is blij dat ze vertrokken zijn. Ze wil graag in de competentie van de rechercheurs geloven en erop vertrouwen dat de heren weten wat ze doen. Maar veel hoop dat ze de dieven te pakken zullen krijgen heeft ze niet.

Intussen is papa ook opgestaan en is hij aan de familietafel over de opwindende gebeurtenissen op de hoogte gesteld. Waarna hij alleen uitgebreid de kapotte kassa wil bezichtigen en daarna een Asbach Uralt nodig heeft om bij te komen van de schrik.

‘Op je nuchtere maag!’ zegt moeder Else opgewonden. ‘Tja, word je dan nooit verstandig, Heinz? Stel je voor, die de rechercheurs wilden niet eens met mij praten! Ze hebben alleen rondgesnuffeld en zijn weer verdwenen. Kunnen ze zich niet gedragen?’

Papa Heinz vindt het ook niet in orde. Ze hadden de heren van de recherche koffie moeten aanbieden. Misschien ook een ontbijtje of een stuk taart. ‘Dat hoor je toch te doen!’

Als de stormloop van de ontbijtklanten voorbij is en het wat rustiger wordt in het café, houdt Hilde het niet meer uit. Ze laat de voor-

bereidingen voor de middag over aan het keukenpersoneel en pakt Margits hand.

‘Kom mee, meisje. Help me even.’

Ze gaan met hun tweeën naar de zijruimte, sluiten zorgvuldig de deur en beginnen orde in de chaos te scheppen.

‘Lieve hemel,’ zegt Margit. ‘Wat een allegaartje. Wat waren dat voor gemene kerels? Weet u wat, mevrouw Perrier? Het waren gekken. Waanzinnigen uit een gesticht. Of ze waren bezopen. Wie gaat er nou met een mes een tafelkleed te lijf? Alleen een gek!’

‘In elk geval hebben ze meteen gemerkt dat onze lepeltjes en vorken niet van zilver zijn, maar van roestvrij staal...’ zegt Hilde met galgenhumor.

Ze sorteren de tafelkleden. De beschadigde gaan op een stapel, die moeten worden gecontroleerd om te zien of er nog iets van te redden is, de andere gaan meteen in de was. Dan rapen ze het overal rondslingerende bestek bij elkaar, servetringen, kannetjes en doosjes en zetten alles voorlopig op het dressoir.

‘De kasten maak ik het eerst schoon,’ zegt Hilde boos. ‘Waar zij met hun vuile poten aan hebben gezeten, daar zet ik onze spullen niet in.’

Het idee dat die onbekende woestelingen ongegeneerd in hun kasten rond hebben gewoeld, is verschrikkelijk. Tegenover zo’n criminele inbraak sta je machteloos! Zou het wel een goed idee geweest zijn om ’s nachts naar beneden te gaan?

‘Ze waren beslist gewapend, mevrouw Perrier,’ zegt Margit nadenkend. ‘Als u daar zou zijn opgedoken, hadden ze u misschien doodgeschoten. U weet wel, geen getuigen...’

Hilde weigert zich voor te stellen wat er had kunnen gebeuren. ’s Avonds heeft ze geen tijd om naar misdaadseries te kijken, maar ze leest de krant. ‘Uiteindelijk zijn we er nog genadig van afgekomen,’ zegt ze en ze begint de ingelijste foto’s te verzamelen die ook over de vloer verspreid liggen. Een aandenken van papa aan de grote kunstenaars van voor de oorlog, die het café ooit hebben bezocht. Veel hebben zelfs een paar woorden onder de foto geschreven.

Voor mijn goede vriend Heinz Koch!

In goede herinnering aan het prachtige Café Engel!

Hartelijk dank voor de aangename tijd!

Bij de laatste renovatie heeft Hilde de foto's onopvallend laten verdwijnen. Wie kent Emil Jannings tegenwoordig nog? Of Adolf Harbich, een zanger uit Wiesbaden? En ook acteur Axel Ivers hoeft hier niet meer aan de muur te hangen.

'Weet u, mevrouw Perrier,' zegt Margit terwijl ze met de stofdoek over de fotolijsten gaat. 'We hebben een hond nodig. Bij ons thuis in de wijngaard hebben we Struppi, die ligt 's nachts in het café. Wat dacht u wat er allemaal niet gebeurt als er iemand met de deur begint te rommelen!'

'Een hond? In het café?' zegt Hilde lachend. 'Nee, dat kan echt niet, Margit.'

'Ach, wat jammer,' verzucht het meisje. 'Ik hou zo van die hondjes. Het hoeft geen grote te zijn. Zo'n teckeltje, dat kan ook behoorlijk hard blaffen! Harder dan een gro... Oei! O jee!'

In haar enthousiasme heeft ze een van de foto's op de grond laten vallen. Gelukkig is het glas nog heel, maar er is een stukje van de lijst afgesprongen.

'Dat spijt me verschrikkelijk, mevrouw Perrier,' jammert ze. 'Die mooie foto! Ach, wat een kluns ben ik toch...'

'Dat geeft niet, Margit,' zegt Hilde troostend en ze neemt haar de beschadigde foto uit de hand. 'Die wil sowieso niemand meer. Lieve help, die moet zijn genomen toen mijn grootouders het café nog runden.'

Op de vergeelde foto is vaag een ingang te zien, met aan weerszijden twee ranke, versierde zuilen. 30 JAAR CAFÉ ENGEL, staat er in grote letters boven de ingang. Op de trap poseert het trotse echtpaar, de eigenaars van het café, in schilderachtige kostuums met hun personeel.

'Moet je die lange rokken eens zien,' zegt Hilde geamuseerd. 'Destijds droegen vrouwen nog een korset, stel je voor.'

'Wanneer was dat dan?' wil Margit weten. 'O, er staat iets onder. "Het jubileum in het jaar 1899".'

'Tja, dat is een eeuwigheid geleden.'

In het café arriveren de eerste gasten van de middag al. Hilde legt de foto snel bij de andere en staat op om nog een paar rondslingerende zaken te pakken voordat ze weer aan het werk moet.

‘Hé, dan is Café Engel volgend jaar honderd jaar oud!’ roept Margit uit. ‘Dat is een jubileum, mevrouw Perrier. Dat moet gevierd worden!’

‘Nou, jij bent ook een mooie,’ zegt Hilde en ze klopt haar jurk af. ‘Alsof we geen andere zorgen hebben!’

Sina

Ze is in een gat gevallen. Voor het eerst in haar jonge leven voelt Sina zich volslagen leeg vanbinnen. Ze loopt nergens warm voor, ze heeft nergens plezier in, ze zit in haar kamer en staart naar de muur.

‘Je moet je hoofd rust gunnen, Sinotschka,’ zegt haar moeder Swetlana. ‘Je hebt al op je zestiende eindexamen gedaan, dat was heel vermoeiend. Ik weet echt niet of het wel goed is dat een klein meisje al zo vroeg eindexamen doet. Te veel leren zorgt voor een ziek hoofd, Sinotschka. Kom, we rijden naar de stad en eten taart bij Café Engel. Dan krijg je een beetje afleiding...’

‘Aardig van je, mama. Maar ik wil niet met je de stad in.’

Mama zwaait met haar handen in de lucht. Ze is altijd zo vreselijk emotioneel.

‘Waarom niet? In de stad kunnen we rondkijken in de winkels en leuke dingen voor je kopen. En in Café Engel kunnen we Margit zien en gezellig kletsen. Dat is beter dan dat je hier in je kamer zit als een oude vrouw!’

‘Alsjeblieft, mama. Ik wil echt niet met je mee.’

Waarom maakt mama het haar zo moeilijk? Nu is ze nog beledigd ook en beweert ze dat Sina ondankbaar en verwaand is.

‘Wat is er met je aan de hand, Sina? Verveel je je als je met je mama de stad in gaat? Dan moet je zorgen dat je vriendinnen krijgt. Waarom ga je niet langs Petra? Of Marion? Vroeger hebben jullie altijd bij

elkaar gezeten. Maar nu wil je niets meer van ze weten. Ach, ik begrijp niet waarom God mij zo'n dochter heeft gegeven.'

Als mama zo zit te foeteren, kost het Sina veel moeite om niet boos te reageren. Het raakt een gevoelige plek in haar binnenste en het doet pijn. Want het klopt, het is Sina nooit gelukt om echt vriendschap te sluiten met een klasgenoot. Al was het maar omdat ze door het overslaan van klassen altijd jonger was dan haar medescholieren. Maar waarschijnlijk ook omdat ze nu eenmaal door niemand aardig wordt gevonden. Ze is gewoon anders, ze is niet knap, draagt een bril en is niet geïnteresseerd in de onderwerpen waarover in de pauze verhit wordt gediscussieerd. Over 'leuke jongens' hadden ze het, ze ruilden singles met de nieuwste hits, of het ging over 'liefde' en alles wat daarmee samenhangt. En vooral over de nieuwe film van Oswald Kolle, *Het wonder van de liefde*, werd met rode wangen en besmuikte blikken gefluisterd. En dat hoewel geen van hen de film had gezien, maar ze vonden het interessant omdat hun ouders zich er zo over hadden opgewonden. Wat een idioot gedoe! Over dingen als geslachtsge-meenschap en voortplanting kun je lezen in boeken, Sina is in elk geval uitstekend op de hoogte. En dat die stomme popliedjes muziek zijn, kan niemand haar wijsmaken. Daarvoor weet ze er te veel van af. Hun enthousiasme voor The Beatles deelt ze ook niet, dus waarover had ze dan met haar klasgenoten kunnen praten? Tenslotte is het niet haar schuld dat de meeste meisjes niets anders in hun hoofd hebben dan mode, mannen en slechte muziek.

'Dan moet je maar hier op bed blijven zitten en de tijd zien te doden,' zegt mama en ze loopt geërgerd de trap af. Sina wacht tot ze beneden is, dan moedigt ze haar hond Laika aan om op haar bed te springen en streelt teder de warrige vacht van de hond.

Ze kan haar irritatie over mama's verwijten niet van zich afzetten. Uiterekend haar moeder wil haar vertellen hoe ze moet leven en waarvoor ze zich moet interesseren. Denkt ze werkelijk dat ze daar het recht toe heeft? Wat heeft ze eigenlijk van haar leven gemaakt, haar moeder? In de twintig jaar die ze in Wiesbaden woont, is er nauwelijks iets veranderd aan haar zware Russische accent, en ze doet ook geen moeite om er iets aan te doen. En bovendien, wat voert mama de hele dag uit? Leest ze een boek? Doet ze aan zelfontplooiing?

Interesseert ze zich ergens voor? Of doet ze zinnig werk? Ach wat, mama doet bijna niets zinnigs. Ze staat op en ontbijt, loopt de hele tijd rond in haar ochtendjas en als ze eindelijk is aangekleed, maakt ze op haar gemak de lunch klaar. Oké, koken kan ze. Maar ze gebruikt veel te veel vet en vlees, meestal kookt ze te grote porties, zodat de rest moeten worden weggegooid. Vroeger heeft ze altijd goulashsoep voor Café Engel gemaakt, dat was tenminste iets nuttigs. Maar nu doet ze dat niet meer omdat het te inspannend voor haar is geworden en verder... Waarmee brengt mama de tijd door? O, ze doet boodschappen en sleept tassen en dozen vol overbodige spullen het huis in. Drie keer per week gaat ze naar Eltville, naar Mischa, om met de kleine Gérard te spelen. Of ze bezoekt de evenementen van de vereniging Liefde en Zorg, waar ze wollen mutsen voor Afrikaanse kinderen breien. 's Avonds zit ze dan met papa voor de televisie en kijkt naar alle mogelijke rotzooi, terwijl ze zich volstopt met pindaflips en koekjes. Is dat een zinvol, bevredigend bestaan? Bijvoorbeeld voor haar dochter? Het antwoord is een ondubbelzinnig nee!

Sina laat zich achterovervallen en blijft languit op bed liggen. De lampenkap die aan het plafond hangt, is met kleurige uit hout gefiguurzaagde vormen versierd, het zijn personages uit de sprookjes van Grimm, *Hans en Grietje*, *Sneeuwwitje*, *Gelukkige Hans*, *Roodkapje en de wolf*. Mama heeft het geval jaren geleden voor haar gekocht en papa heeft de lamp opgehangen. Het kan mama niet schelen dat ze op haar zestiende dat soort kinderspullen niet meer in haar kamer wil hebben.

Sina sluit haar ogen en heeft opnieuw het afschuwelijke gevoel voor een eindeloos, kaal landschap te staan waarover grijze mistlierten bewegen.

Ze heeft haar eindexamen gehaald en zal aan de universiteit kunnen beginnen. Als zestienjarige heeft ze daarvoor een speciale vergunning nodig, maar dat hoeft geen probleem te zijn. Alleen, wil ze eigenlijk wel studeren? En zo ja, wat dan? Nee, eigenlijk wil ze niet gedwongen worden om verder te leren. Ze wil liever vrij zijn, de dag voor zichzelf hebben. Geen klaslokalen, geen collegezaal, geen vijandige medestudenten, niemand die haar iets probeert bij te brengen wat haar niet interesseert. Maar waarom kan ze zich er niet toe zetten om een boek

te pakken? Haar boekenkast is goedgevuld, en er zou best een of ander werk tussen kunnen zitten dat ze nog eens zou kunnen lezen. Nog afgezien van de stapels ongelezen boeken op haar bureau, die ten dele nog verjaardagscadeaus zijn. Er zitten een paar spannende titels tussen, ze was toen bijzonder geïnteresseerd in prehistorie en vroege geschiedenis, maar ook essays van wetenschappers over astronomie en een werk over astrofysica.

Vreemd. Nog maar aan paar maanden geleden stond ze te trappelen om zich in haar leesstof te verdiepen. En nadat ze het mondelinge eindexamen had gedaan, kon het haar allemaal niets meer schelen. Sindsdien heeft ze geen boek meer aangeraakt.

Papa toont in veel opzichten meer begrip voor haar dan mama. Hij vroeg haar ooit of ze bij hem in het advocatenkantoor wilde werken, maar omdat ze meteen haar hoofd schudde, is hij er nooit meer over begonnen. Maar hij kijkt haar altijd wel nadenkend aan en stelt soms vervelende vragen.

‘Heb je slecht geslapen, Sina?’

‘Nee. Hoezo?’

‘Ik dacht alleen... Je lijkt een beetje moe.’

‘Ik heb op het moment gewoon nergens zin in.’

‘Denk je eraan dat we je een reis samen met ons willen aanbieden vanwege je eindexamen? Naar een Europese stad, die jij zelf mag uitkiezen.’

Dat is een leuk idee van haar ouders. Voor haar eindexamen had ze er nog over nagedacht of ze Parijs of Londen moest kiezen. Of misschien Rome, waar alle wegen naartoe leiden, naar men zegt. Maar momenteel kan ze zich nergens toe zetten, en tot een reis met haar ouders al helemaal niet.

‘Ik denk er nog over na.’

‘Goed. We kunnen het altijd nog tot volgend voorjaar uitstellen.’

‘Goed idee.’

Het duurt nog een eeuwigheid tot het lente wordt. Eerst komt de winter, de dagen worden steeds donkerder en korter, en koud is het ook. Je wordt er niet echt vrolijk van als je ’s ochtends wakker wordt in een pikdonkere kamer. Het is veel fijner als de ochtendzon door de gordijnen schijnt en je de vogels in de tuin kunt horen fluiten. O ja,

over een paar weken begint de adventstijd al, dan gaat de kerstmarkt rond het stadhuis open en stinkt het overal naar geroosterde amandelen. Poeh, vroeger was ze gek op deze tijd van het jaar en liep ze altijd met Marion langs de kraampjes om al het klatergoud en de kerstkitsch te bewonderen. Ze kochten suikerspinnen en warme kastanjes, waar ze achteraf buikpijn van kreeg. Ach ja, haar nicht Marion is een tijdje zoiets als een vriendin voor haar geweest. Maar dat is nu verleden tijd. Marion is al een jaar geleden van school gegaan en is nu in de leer als kleermaakster in Bierstadt. En een vriend heeft ze ook, maar dat mogen haar ouders niet weten. Als ze hem stiekem ontmoet, vertelt ze haar vader altijd dat ze met Sina naar de bioscoop gaat. Oom Fritz gelooft alles wat zijn dochters hem vertellen, hij leeft in zijn eigen wereld.

Ook al lacht iedereen hem uit, in Sina's ogen is Fritz Bogner een beter mens dan de meeste anderen. Omdat het hem niet om geld te doen is. En omdat hij zijn tuin zo liefdevol bewerkt. Misschien is dat iets heel belangrijks, dat de meeste mensen hier in de stad zijn vergeten: steek je handen in de grond, stop er een zaadje in en laat het groeien.

Even schiet het idee door haar hoofd beneden in de tuin een perkje aan te leggen om bloemen of groenten te telen. Maar vlak daarna dooft het vonkje enthousiasme weer. Het zou tamelijk idioot zijn om nu, in de herfst, aan zoiets te beginnen. En bovendien heeft ze weinig zin in de kleverige tuinaarde aan haar handen. Ze veegt een kriebelende lok van haar voorhoofd en merkt hoe die verlamrende neerslachtingheid haar weer wil overweldigen. Is er dan echt niets wat haar een beetje plezier kan bezorgen?

Ze voelt iets warmes en vochtigs op haar hand; het is Laika's ruwe tong. Ontroerd gaat ze rechtop zitten en aait haar trouwe metgezel, speelt een beetje met haar, krauwt haar op haar favoriete plekje en besluit dan Laika uit te laten.

Het is vroeg in de middag, maar de hemel hangt vol met grijze regenwolken, en de bladeren van de kastanjes aan weerszijden van de laan zijn herfstachtig donker. Laika snuffelt opgewonden aan elke boomstam, en waar ze het nodig acht, doet ze een plasje. Daarmee brengt ze de reu die de boom heeft gemarkeerd twee berichten over: